

Koen de Hart al ruim 20 jaar geen patiënt meer

Mijn collega Bernadette de Hart vertelde me onlangs: “Een neef van mij heeft ook scoliose. Hij is geopereerd maar hij heeft al het ijzer weer uit zijn rug laten halen.” Dat leek me een interessant verhaal voor Wervelingen.

DOOR ANNELIES VAN DER SANDEN

Ziekte van Scheuermann

Plaatsgenoot Erik Akkerman neemt op mijn verzoek contact met Koen op. Beide mannen blijken dezelfde aandoening te hebben, de ziekte van Scheuermann. Tijdens de puberteit openbaart zich deze ziekte door het bollen van de borstwervels en een hollere onderrug dan normaal. Koen wil zijn verhaal graag vertellen voor Wervelingen. Koen is 44 jaar en werkt als beleidsmedewerker op de ICT afdeling van het Gemeentehuis in Veenendaal waar ook het gesprek plaatsvindt.

Toenemende pijnklachten

Zo rond zijn dertiende begint Koen last van zijn rug te krijgen. De huisarts verwijst hem door naar de therapeut, Mensendieck, om zijn houding te verbeteren, maar dat haalt niets uit. Een paar jaar later gaat hij naar de orthoede. Wat hij zich daar nog van herinnert is dat de arts hem vraagt op welke school hij zit. Koen is dan zestien jaar en zit op het VWO. De reactie van de orthoede is: “Gelukkig, dan hoef je waarschijnlijk niet met je handen te werken en zwaar lichamelijk werk te doen.” Koen schrikt daar heel erg van, vooral omdat hij al een tijdje veel pijn heeft in zijn onderrug. “Op die leeftijd doe je van alles, ik had ook een baantje, vakken vullen. Maar na een uur sjouwen moest ik al op bed gaan liggen om de pijn te laten wegtrekken.”

De operatie

Omdat hij het nog niet zomaar wil opgeven en zich erbij neerleggen dat hij zijn hele leven pijn zal hebben, besluit hij om verder te gaan kijken en zo komt hij terecht bij de St. Maartenskliniek. Ik vraag hem naar welke orthopeed en hoe groot de bocht in zijn rug was, maar hij is al ruim twintig jaar geen patiënt meer en hij kan het zich niet meer herinneren. “Maar het was een flinke bocht” weet hij nog en besloten wordt dat hij geopereerd zal worden. Hij zit in de eindexamenklas als het zo ver is. De hele bovenkant van zijn rug moet worden vastgezet met twee staven, van hier tot hier, laat hij zien.

In het gips

Hij weet nog dat het heel spannend was, vooral om dat twee dagen tevoren een patiënt met een soortgelijke operatie een dwarslaesie had opgelopen. Dat is zo raar om over na te denken als je zo jong en verder gezond bent. Gelukkig is het die zomer vreselijk warm. Er wordt gewerkt met een tropenrooster, wat voor Koen betekent dat hij al om 6.00 uur de operatiekamer in wordt gereden en dus nauwelijks tijd heeft gehad om zich druk te maken. “Een ander voordeel was” lacht hij “dat ik toen heel mager was en ze overal goed bij konden.” De operatie duurt ongeveer zes uur en hij verblijft drie weken in het ziekenhuis. Zijn rug wordt vanaf zijn nek tot zijn bekken in het gips gezet voor hij naar huis mag. “Ik kon niks, alleen maar lopen” weet hij zich nog te herinneren, “maar ik ging wel naar school waar ik een kniestoeltje gebruikte om op te zitten. Klasgenoten droegen het voor me van het ene naar het andere klaslokaal.”

Nog twee operaties

Als hij eindelijk uit het gips mag, zit er een rare bobbel op zijn rug. Een van de twee Harringtonstaven is los gegaan en krom gebogen. Het uiteinde steekt naar achteren. Een paar maanden later moet Koen opnieuw geopereerd worden en daarmee is hij er nog niet, want na de operatie sluit de wond niet. Hij heeft een bacterie opgelopen en ondanks intensieve behandeling wil de wond niet helen. De bacterie blijkt op de staven te zitten en dus is er maar één oplossing. Twee jaar na de eerste operatie worden tijdens de derde operatie de staven en schroeven weer uit zijn rug gehaald. “Ik weet nog precies dat het op de dag was dat Ajax kampioen werd in de Champions League. Ik mocht zelfs naar de wedstrijd kijken, maar er is me verder niets van bijgebleven omdat ik duf was van de pijnstillers.”

Wonder boven wonder

Het meest bewonderswaardige van deze twee jaar is dat Koen zijn eindexamen haalt en gewoon gaat studeren in Utrecht. Het grootste wonder is dat de pijn in zijn rug is weggebleven tot op de dag van vandaag. Hij kan gewoon alles doen, ook zwaarder werk zoals in de tuin werken. Hij heeft geen pijnklachten, gebruikt helemaal geen medicijnen en is ook in sociaal opzicht niet beperkt. Omdat de bocht de laatste jaren toch weer is toegenomen let hij er wel op dat de hyperkyfose door het dragen van losse kleding niet zo opvalt. Maar dat is dan ook het enige. Elke tien jaar wordt hij opgeroepen door de St. Maartenskliniek voor een checkup. De foto's van zijn rug tonen aan dat hij eigenlijk weer geopereerd zou moeten worden, maar gezien de afwezigheid van klachten lijkt dat de artsen en ook Koen geen goed idee.